

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.438 van 12 februari 2013
in de zaak A. 205.747/XII-7019**

In zake: de VZW MUSICAL VAN VLAANDEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jozef Timmermans
kantoor houdend te 9000 Gent
Recollettenlei 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 juli 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse regering van 29 juni 2012 ‘houdende de subsidiëring van kunstenorganisaties, organisaties voor kunsteducatie, organisaties voor sociaal-artistieke werking, periodieke publicaties en steunpunten in de periode van 1 januari 2013 tot en met 31 december 2014 en in de periode van 1 januari 2013 tot en met 31 december 2016’ en dit:

“in de mate waarin dit bestreden besluit:

1. aan [de vzw Musical van Vlaanderen] impliciet weigert een meerjarige subsidie toe te kennen voor het geheel van de werking gedurende de subsidiëringsperiode die start op 1 januari 2013 en eindigt op 31 december 2016;
2. aan de overige in artikel 8 van de bestreden beslissing genoemde aanvragers voor de discipline ‘muziektheater’ [...] de jaarlijkse subsidiebe-

dragen van het twee- en vierjarig financieringsbudget heeft vastgesteld [...];
3 [tot 13]. aan de in artikel 1 [tot 7 en 9 tot 12] van het bestreden besluit genoemde [begunstigden] de jaarlijkse subsidiebedragen [...] heeft vastgesteld.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 januari 2013.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michel van Dievoet, die verschijnt voor de verzoevende partij en advocaat Jozef Timmermans, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 29 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in voor een meerjarige subsidie voor de discipline muziektheater. De aanvraag heeft betrekking op het geheel van de werking in de periode 2013-2016. Er wordt jaarlijks een subsidiebedrag van 3.500.000 euro gevraagd.

3.2. Op 10 oktober 2011 wordt het aanvraagdossier ontvankelijk bevonden.

3.3. Op 15 februari 2012 verstuurt het agentschap Kunsten en Erfgoed een brief bevattende het voorontwerp van beslissing. Dat voorontwerp bestaat uit de adviezen van de bevoegde beoordelingscommissie Muziektheater en van het agentschap Kunsten en Erfgoed.

Het voorlopig artistiek advies besluit:

“De commissie adviseert negatief voor subsidiëring van MVV voor een periode van vier jaar [en zij] adviseert [...] positief voor de periode 2013-2014. Ze adviseert eveneens een aanzienlijk lager bedrag dan de huidige subsidie-enveloppe. [...] Rekening houdend met alle elementen in het artistieke advies adviseert de Beoordelingscommissie Muziektheater om de organisatie te subsidiëren, maar niet voor het gevraagde bedrag en voor de periode 2013-2014.”

Het voorlopig zakelijk advies concludeert:

“Rekening houdend met alle elementen in het zakelijke advies adviseert het agentschap om de organisatie niet te subsidiëren.”

3.4. Vanwege verzoekster volgt op 29 februari 2012 een “schriftelijk gemotiveerde reactie op het voorontwerp van beslissing”.

3.5. In haar definitieve artistiek advies besluit de beoordelingscommissie Muziektheater dat verzoekster kan worden gesubsidieerd, maar niet voor het gevraagde bedrag, en slechts voor de periode 2013-2014. De conclusie van het definitieve zakelijk advies blijft dat de organisatie niet moet worden gesubsidieerd.

In de nota aan de leden van de Vlaamse regering sluit de bevoegde minister zich aan bij het negatieve zakelijk advies en wordt voorgesteld geen subsidie toe te kennen.

3.6. Op 29 juni 2012 beslist de Vlaamse regering in te stemmen met het voorstel van subsidiebedrag per organisatie alsook het voorstel om bepaalde organisaties – waaronder verzoekster – op basis van de adviezen geen subsidie toe te kennen.

IV. Excepties

4.1. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

4.2. Verwerende partij vraagt terecht om het stuk uit het debat te weren dat “te elfder ure”, namelijk slechts op de terechtzitting, door verzoekster wordt neergelegd en dat overigens reeds van 7 november 2012 dateert.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. De aangevoerde middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. Het eerste middel is genomen uit de schending van artikel 85 van het Kunstendecreet van 2 april 2004, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, de

materiële-motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, en “uit machtsoverschrijding”:

“DOORDAT – eerste onderdeel – het agentschap Kunsten en Erfgoed heeft nagelaten om het artistiek preadvies en zakelijk preadvies te integreren in een voorontwerp van beslissing over alle aspecten van het aanvraagdossier; EN DOORDAT – tweede onderdeel – in de definitieve adviezen niet wordt aangegeven in welke verhouding het positief artistiek advies en het negatief zakelijk advies ten opzicht van elkaar staan en verwerende partij met de bestreden beslissing kennelijk het positief artistiek advies inzake verzoevende partij ondergeschikt heeft gemaakt aan het negatief zakelijk advies; EN DOORDAT – derde onderdeel – de bestreden beslissing aan verzoekster en haar bestuurders en derhalve ook haar leden minstens impliciet wanbeheer aanwrijft, door niettegenstaande een positief artistiek advies en het negatief zakelijk advies geen voorrang te verlenen aan het positief artistiek advies en verwijzend naar het negatief zakelijk advies te besluiten tot het niet subsidiëren van verzoevende partij;

TERWIJL de verwerende partij in de bestreden beslissing had moeten overwegen dat enig draagvlak voor het negatief zakelijk advies in zoverre zij minstens een vermoeden van wanbeheer doet ontstaan of de perceptie daarvan mogelijk maakt, afwezig is, geenszins enige afdoende noch uitdrukkelijke motivering hiervoor aanwezig is, het negatieve zakelijk advies derhalve in geen enkel opzicht afdoende gestaafd is met documenten, rapporten, inspectieverslagen,... zoals blijkt uit de inventaris van het administratief dossier

EN TERWIJL verwerende partij de door haarzelf uitgevaardigde voorzetsregel van een positief artistiek advies op enig negatief zakelijk advies, inzake de subsidiebeslissing met betrekking tot verzoevende partij had moeten toepassen;

ZODAT de verwerende partij in de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt en machtsoverschrijding heeft gepleegd.”

6.2. Artikel 85 van het Kunstendecreet vereist volgens verzoekster “dat het artistiek advies en het zakelijk advies worden geïntegreerd in een voorontwerp van beslissing dat naast beide adviezen tevens een verduidelijking toevoegt omtrent de onderlinge verhouding tussen het zakelijke en artistieke advies, met inbegrip van een indicatieve waardering”. Dit wordt volgens haar uitdrukkelijk bevestigd in het ‘draaiboek artistieke beoordeling Kunstendecreet’ dat in opdracht van de Vlaamse minister van Cultuur werd ontwikkeld ter explicitering van de werkwijze van de beoordelingscommissie. Het verzuim om een geïntegreerd advies op te stellen en dit geïntegreerd advies samen met het zakelijk en artistiek

preadvies over te maken aan verzoekster, is strijdig met artikel 85 van het Kunstendecreet, zoals toegelicht in het door de administratie bekendgemaakte en gehanteerde ‘draaiboek artistieke beoordeling Kunstendecreet’ (hierna: het draaiboek).

6.3. De beslissing om geen subsidie toe te kennen vindt volgens verzoekster uitsluitend haar grondslag in het zich door de Vlaamse regering eigen gemaakte negatieve zakelijk advies van het agentschap Kunsten en Erfgoed, dat hierdoor minstens impliciet en zonder enige uitdrukkelijke motivering voorrang verkrijgt op het artistiek advies van de beoordelingscommissie Muziektheater. Een correcte toepassing van artikel 85 van het Kunstendecreet, *juncto* het draaiboek, impliceert nochtans volgens verzoekster dat het artistiek advies van de beoordelingscommissie en het zakelijk advies van het agentschap Kunsten en Erfgoed ook op het ogenblik van de opmaak van het ontwerp van beslissing dient te worden geïntegreerd tot één enkel advies dat een indicatieve waardering van de aanvraag omvat.

Verzoekster wijst erop dat verwerende partij zich met het draaiboek navolgende, bekendgemaakte regels heeft opgelegd:

“Algemene stelregels daarbij zijn:

- Indien zowel agentschap als commissie negatief advies uitbrengen, bekrachtigen beide adviezen elkaar. Dit geldt ook bij positieve zakelijke en artistieke adviezen.
- Het agentschap maakt haar negatieve advies ondergeschikt aan het artistieke advies indien dat positief is.
- Enkel in geval van duidelijk wanbeheer met de overheidsmiddelen maakt het agentschap het negatieve zakelijke advies niet ondergeschikt aan het artistieke.
- Het agentschap zal in geval van negatief advies van een commissie haar positieve zakelijk advies ongewijzigd behouden. Vooraf wordt daartoe al in het zakelijke voorlopige advies de nuancering opgenomen: ‘in die mate dat de bevoegde commissie subsidiëring opportuun acht’.”

Ook in de nota aan de Vlaamse regering schreef de minister:

“Kunsten en Erfgoed maakt een negatief zakelijk advies ondergeschikt aan het artistieke advies indien dat positief is. Tenzij er ernstige zakelijke, financiële, administratieve of organisatorische redenen zijn die doen twij-

felen over de doelmatige aanwending van de overheidsmiddelen, dan maakt Kunsten en Erfgoed een negatief zakelijk advies niet ondergeschikt aan het artistieke advies.”

Door het zakelijk advies niet ondergeschikt te maken aan het positieve artistiek advies, schendt de verwerende partij de door haar opgestelde algemene stelregels voor de integratie van beide adviezen tot één geïntegreerd advies evenals het door het draaiboek gewekte rechtmatige vertrouwen dat het zakelijk advies als ondergeschikt aan het positieve artistiek advies zou worden beschouwd zodat verzoekster wel degelijk voor subsidie in aanmerking zou komen. Minstens had verwerende partij uitdrukkelijk en afdoende moeten motiveren waarom zij alsnog het zakelijk advies heeft laten prevaleren op het artistiek advies.

6.4. Blijkens het derde middelonderdeel grieft het verzoekster dat haar minstens impliciet wanbeheer wordt verweten bij de aanwending van overheidsmiddelen, door geen voorrang te geven aan het positieve artistiek advies. Die impliciete conclusie en het zakelijk advies zelf strijden manifest met de stukken van het aanvraagdossier van verzoekster en met de informatie waarover het agentschap Kunsten en Erfgoed kon beschikken naar aanleiding van de verslagen die door verzoekster werden ingediend ter controle van de huidige toegekende subsidies. Verzoekster legt als overtuigingsstuk bijkomend een document neer, opgesteld door een “door de Raad van Bestuur van de verzoekende partij aangestelde onafhankelijke bedrijfsrevisor, andere dan de wettelijke revisor”.

Beoordeling

7.1. Voor zover verzoekster het middel mede put “uit machtsoverschrijding” lijkt zij niets méér te bedoelen, alleszins niet toe te lichten, dan de schending van de andere door haar opgesomde bepalingen en beginselen. In zoverre is het middel niet ontvankelijk – en dus niet ernstig. Deze vaststelling geldt eveneens voor het tweede en het derde middel, hierna.

7.2. Artikel 85, 4°, van het Kunstendecreet vraagt, bij grote discrepantie tussen hun beider oordeel, dat de commissie en het agentschap “ernaar streven hun oordeel zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen”. De Raad van State

valt in de huidige stand van de procedure verzoekster dan ook niet bij dat het “voorontwerp van beslissing” *per se* de verplichting behelst om de beide adviezen te integreren tot één enkele tekst die haar als aanvrager dient te worden voorgelegd. Meer nog, de wijziging van artikel 85, 4°, bij decreet van 20 juni 2008 strekte er precies toe af te stappen van het vroegere “geïntegreerd advies”, dit “vooronderstelt immers dat de adviezen in elkaar geschoven worden, wat niet de bedoeling is” (*Parl.St.* VI.Parl. 2007-2008, nr. 1631/1, 15). Tijdens de bespreking van de ontwerp-tekst werd nog gepoogd de oorspronkelijke versie van artikel 85, 4°, van het Kunstendecreet te bewaren, doch de bevoegde minister stelde dat de nieuw uitgewerkte tekst meer ‘het proces’ benadrukt: waar het voorheen de bedoeling was om te komen tot één advies, wordt de autonomie van de twee beoordelaars met de nieuwe bepaling meer gerespecteerd; er wordt wel nagegaan of de adviezen niet meer naar elkaar toe kunnen evolueren (*Parl.St.* VI.Parl. 2007-2008, nr. 1631/4, 25-26).

In de mate waarin verzoekster in strijd hiermee betoogt dat het “voorontwerp van beslissing” nog steeds een geïntegreerd advies vereist, faalt het middelonderdeel.

Hoe dan ook bestrijdt verzoekster niet dat zij op 15 februari 2012 bij wijze van “voorontwerp van beslissing” afschrift kreeg van beide adviezen. Verwerende partij lijkt bijgevallen te kunnen worden, waar zij in haar nota stelt dat verzoekster aan de hand van de twee adviezen alle aspecten van haar aanvraag behandeld kon zien, zoals voorgeschreven bij artikel 85, 3°, van het Kunstendecreet. Verzoekster beschikte op het eerste gezicht dan ook over alle dienstige elementen die haar moesten toelaten met kennis van zaken de schriftelijke reactie, bedoeld in artikel 85, 5°, van het Kunstendecreet in te dienen. De Raad ziet bijgevolg niet waarin de belangen van verzoekster geschaad zouden zijn door de formele presentatie van de adviezen. Verzoekster lijkt zonder belang bij het *eerste middelonderdeel*, dat dan ook niet ernstig is.

7.3.1. Zoals verzoekster het zelf aangeeft in haar verzoekschrift, heeft de regering zich aangesloten bij het negatieve zakelijk advies en vindt de weigering om haar de gevraagde subsidies toe te kennen, daarin haar grondslag. Dit zakelijk advies, dat verwerende partij geacht moet worden zich eigen gemaakt te

hebben en dat aan verzoekster ter kennis is gebracht, is over vier bladzijden gemotiveerd uitgeschreven. Te lezen is, onder meer, over de voorbije werking, dat bij verzoekster een projectsubsidie in 2009 werd teruggevorderd wegens het niet correct uitvoeren van de aanvraag, dat na het inspectieverslag van 2010 op de vraag of de toegekende subsidie voldoende transparant en vooral doelmatig werd aangewend nog niet voldoende positief geantwoord kon worden, dat het de organisatie ontbreekt aan interne controlemechanismen en procedures; over de langetermijnvisie, dat het plan bijzonder mager is en de indruk wekt dat verzoekster het niet zo nauw neemt met de realisatie van vooropgestelde plannen; over het realisme van het groeipad, dat het agentschap niet kan oordelen aangezien buiten het Excel-formulier en de eerder summiere toelichting in het financiële beleidsplan geen enkele deelbegroting of uitgebreide toelichting van de algemene begroting in de aanvraag terug te vinden is; over het sporen van het artistiek en zakelijk beleidsplan:

“Het financieel beleidsplan is summier uitgewerkt. Een degelijke toelichting bij de begroting ontbreekt. Ondanks het feit dat MVV weet dat het agentschap eraan hecht zeer gedetailleerd geïnformeerd te worden. Ook de productiebegrotingen, hoewel aangekondigd in het dossier zijn niet bij het dossier gevoegd.

Het agentschap kan dus geen oordeel vellen over correcte aanwending van de middelen in functie van het artistieke beleidsplan.

Doordat er bovendien een belangrijk deel van het kosten/batenplaatje buiten de verantwoording van de werkingssubsidie valt, kan het agentschap vooraf, noch achteraf op betrouwbare wijze inschatten in welke mate de gevraagde subsidie ook echt noodzakelijk is/was om de hele productie en geplande spreiding te realiseren.”;

over de schriftelijke reactie van verzoekster, dat nog steeds geen analytische begroting is ingediend, dat het agentschap de inspanningen voor een meer efficiënte interne controle apprecieert maar dat ze pas bevestigd kunnen worden na controle door het agentschap van de afrekening van het werkingsjaar 2011; en bij wijze van besluit:

“De conclusie blijft dat het agentschap geen oordeel kan vellen over de correcte aanwending van de middelen in functie van het artistieke beleidsplan. Doordat er een belangrijk deel van het kosten/batenplaatje buiten de verantwoording van de werkingssubsidie valt, kan het agentschap vooraf, noch achteraf op betrouwbare wijze inschatten in welke mate de

gevraagde subsidie ook echt noodzakelijk is/was om de hele productie en geplande spreiding te realiseren.”

Een schending van de formele-motiveringsplicht, die lijkt nageleefd, kan bijgevolg niet ernstig worden aangevoerd.

7.3.2. Alleszins valt de Raad van State verzoekster vooralsnog niet hierin bij, dat de decreetgever verwerende partij verplicht om blindelings voorrang te geven aan het – vermeend – positief advies van de beoordelingscommissie. Zulke verplichting lijkt nergens in het Kunstendecreet te lezen. Uit de bespreking van het eerste middelonderdeel is integendeel op het eerste gezicht gebleken dat sedert de wijziging van het Kunstendecreet bij decreet van 20 juni 2008, niet tot een geïntegreerd advies moet worden gekomen en, meer nog, dat ingevolge de autonomie van de beide adviezen, ze in principe als gelijkwaardig moeten worden gekwalificeerd. Het doet de vraag rijzen of de “algemene stelregels” uit punt 2.4.3. van het zogenaamde draaiboek “over de onderlinge verhouding tussen het zakelijke en het artistieke advies” met het oog op “maximale integratie”, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, ter zake dan nog wel relevant zijn. De wijziging bij decreet van 20 juni 2008 van het artikel 85, 4°, van het Kunstendecreet had expliciet tot doel de zelfstandigheid van de beide adviserende organen te beklemtonen en zelfs te versterken. Het feit dat een advies van het ene orgaan daarbij vanzelf ondergeschikt zou worden gemaakt aan dat van het andere orgaan, strookt op het eerste gezicht niet met de wil van de decreetgever.

7.3.3. Ten hoogste kan worden beweerd, zo lijkt, dat het bestuur zichzelf heeft opgelegd in principe – als “algemene stelregel”, aldus het draaiboek – een zekere inschikkelijkheid te tonen voor organisaties met een positief artistiek advies, zelfs wanneer het zakelijk advies ongunstig blijkt te zijn. Hierbij valt echter al onmiddellijk op dat het draaiboek en de nota zoals verzoekster ze citeert zich richten tot het agentschap en de beoordelingscommissies, niet tot de minister, laat staan tot de regering.

De artistieke en zakelijke adviezen worden opgesteld ten behoeve van de Vlaamse regering die, op voorstel van de minister van Cultuur, een eindbeslissing moet nemen. Deze adviezen zijn voor de regering niet bindend. Het

lijkt dan ook van relatief belang dat het agentschap al dan niet zijn negatief zakelijk advies “ondergeschikt” moet maken aan het artistieke advies: uiteindelijk valt het de regering toe om, weliswaar steunend op de elementen van de aanvraagdossiers en de bij decreet voorgeschreven – en evenwaardig geachte – adviezen, over de verdeling van de subsidies te beslissen.

7.3.4. Voorts gaat verzoekster eraan voorbij dat de beoordelingscommissie wel adviseerde om verzoekster te subsidiëren, maar “niet voor het gevraagde bedrag”, integendeel voor “een aanzienlijk lager bedrag” en enkel “voor de periode 2013-2014”. Dit advies is bijgevolg zeker niet zo positief als verzoekster het wil voorstellen, het is integendeel uitdrukkelijk “negatief [...] voor een periode van vier jaar”.

7.3.5. Aangenomen dat de minister met het draaiboek een grotere eenvormigheid en rechtszekerheid heeft willen nastreven bij de behandeling van de aanvraagdossiers, dan blijkt uit de nota van het agentschap aan de minister met betrekking tot het dossier van verzoekster – en ook, overigens, van drie andere aanvragers uit andere disciplines – dat meer gewicht is gegeven aan het zakelijk advies, hetgeen luidens de nota wat verzoekster betreft “heeft te maken met het feit [dat] de organisatie noch op basis van het ingediende beleidsplan noch op basis van de werking in het verleden een doelmatige aanwending van overheidsmiddelen kan garanderen”.

Verzoekster toont niet aan dat verwerende partij buiten de grenzen van haar beoordelingsruimte is getreden en op willekeurige wijze de zich voorgenomen gedragslijn heeft geschonden, door finaal aan een dergelijk zakelijk advies een doorslaggevend belang toe te kennen.

7.3.6. De aangevoerde schending van het beginsel *patere legem quem ipse fecisti* en van het vertrouwensbeginsel wordt vooralsnog niet aangenomen.

7.3.7. Het *tweede middelonderdeel* is niet ernstig.

7.4.1. Het valt de Raad van State niet toe om in de plaats van de daartoe bevoegde dienst of commissie de feitelijke beoordeling van verzoeksters aanvraag

aan de hand van het voorgelegde dossier over te doen. Verwerende partij beschikt bij de beoordeling van subsidieaanvragen in het kader van het Kunstendecreet over een ruime discretionaire bevoegdheid. Dergelijke beoordeling mag door de Raad van State enkel voor onwettig worden gehouden indien blijkt dat die beslissing niet gedragen kan worden, in rechte of in feite, door de ervoor ingeroepen motieven. De op grond van het aangevoerde derde middelonderdeel te onderzoeken vraag is dan ook of het agentschap op voldoende zorgvuldige wijze heeft onderzocht en vervolgens onderbouwd waarom de aanvraag van verzoekster niet in aanmerking kwam voor subsidies in het kader van het Kunstendecreet. Er moet dan ook worden nagegaan of de door verzoekster aangebrachte gegevens en argumenten van die aard zijn dat ze doen twijfelen of de bestreden beslissing steunt op rechtens aanvaardbare en op werkelijke feiten berustende motieven, die door het discretionair oordelend bestuur met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld.

7.4.2. In haar nota met opmerkingen noemt verwerende partij het merkwaardig dat verzoekster ter adstructie van het middelonderdeel een bedrijfsrevisor “met vuur en vlam” een inspectieverslag van 11 mei 2011 laat bestrijden op 27 juni 2012 en dat zij dus ruim een jaar lang dit verslag zonder enige kritiek liet of, meer nog, in haar actieplan 2012 verklaarde dit verslag zeer ernstig te nemen met de oprechte bedoeling hieraan tegemoet te komen; dat de analyse van de bedrijfsrevisor ingaat op voormeld inspectieverslag maar nergens het besluit van het zakelijk advies weerlegt; dat de conclusie van het zakelijk advies niet steunt op dit inspectieverslag maar wel op de door verzoekster ingediende aanvraag, in het bijzonder zowel op de hierin opgenomen gegevens als op de hierin ontbrekende gegevens; dat verzoekster in het derde middelonderdeel bijgevolg niet de conclusie ontkracht dat haar financieel beleidsplan summier is uitgewerkt, een degelijke toelichting bij de begroting ontbreekt, productiebegrotingen ontbreken, een belangrijk deel van het kosten/batenplaatje buiten de verantwoording van de werkingssubsidie valt.

In de huidige stand van de procedure valt de Raad van State deze analyse bij. Gelet op het *sub* 7.3.1. weergegeven zakelijk advies kan op het eerste gezicht ook de conclusie van verwerende partij worden bijgevallen dat het negatieve zakelijk advies wezenlijk het gevolg is van de vage en onvolledige aanvraag van verzoekster.

Verzoekster overtuigt met andere woorden niet dat, aan de hand van de feitelijke gegevens waarover het bestuur beschikt, het zakelijk advies op onzorgvuldige wijze concludeert dat er ernstige redenen zijn die doen twifelen over de doelmatige aanwending van de overheidsmiddelen. Hiermee is, anders dan verzoekster het mogelijk kan aanvoelen, geenszins aan haar verweten dat zij zich “schuldig” maakt aan een “duidelijk wanbeheer van overheidsmiddelen”.

7.4.3. Het *derde middelonderdeel* is niet ernstig.

7.5. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. Het tweede middel is genomen uit de schending van artikel 85, 6°, van het Kunstendecreet, de artikelen 5 en 6, § 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 ‘betreffende de uitvoering van het Kunstendecreet van 2 april 2004, gewijzigd bij de decreten van 3 juni 2005, 22 december 2006 en 20 juni 2008’, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en “uit machtsoverschrijding”:

“DOORDAT de beoordelingscommissie Muziektheater in het artistiek advies en het Agentschap Kunsten en Erfgoed in het zakelijk advies nalaten om de schriftelijke gemotiveerde reactie van verzoekster t.a.v. het voorontwerp van beslissing zowel op artistiek als op zakelijk vlak ten volle te onderzoeken en te weerleggen;

EN DOORDAT verwerende partij heeft nagelaten om rekening te houden met de informatie die zij van verzoekende partij heeft verkregen in het kader van de rapportering van de op heden toegekende meerjarige werkingssubsidie;

TERWIJL zowel de beoordelingscommissie als het agentschap op grond van artikel 85 van het Kunstendecreet ertoe gehouden zijn om de schriftelijke reactie van de verzoekende partij te behandelen;

EN TERWIJL verwerende partij ertoe gehouden is een advies op te stellen op grond van alle nuttige informatie waarover zij beschikt, al dan niet na het nemen van de initiatieven die zij hiertoe nodig acht;

EN TERWIJL het negatief zakelijk advies van het agentschap Kunsten en erfgoed niet kan worden onderbouwd op grond van de bevindingen opgenomen in de motivering van het advies.

ZODAT de verwerende partij in de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt en machtsoverschrijding pleegt.”

8.2. In het licht van artikel 85, 2°, van het Kunstendecreet en artikel 6, § 2, van het uitvoeringsbesluit van 18 juli 2008 had verwerende partij volgens verzoekster bijkomende inlichtingen kunnen inwinnen indien haar aanvraag onvolledig zou zijn geweest. Verzoekster wijst erop dat haar aanvraag wel ontvankelijk was verklaard. Anders dan de beoordelingscommissie Muziektheater beweert, dient de repliek van verzoekster op het voorontwerp van beslissing zich derhalve geenszins te beperken tot de rechtzetting van materiële vergissingen. Noch het decreet, noch het uitvoeringsbesluit geven aan welke grenzen er gelden voor de schriftelijke reactie die de organisaties kunnen indienen. Zowel het draaiboek als een begeleidende e-mail van 15 februari 2012 geven aan dat het is toegelaten om, naast het rechtzetten van materiële vergissingen, ook feitelijke aanvullingen te verschaffen.

De beoordelingscommissie wenst echter niet in te gaan op de repliek van verzoekster en voegt derhalve een voorwaarde toe aan het decreet zonder juridische grondslag hiervoor.

Door na te laten om acht te slaan op relevante informatie die strekt tot feitelijke aanvulling of toelichting van het aanvraagdossier, schendt de beoordelingscommissie, en zodoende de verwerende partij, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De overweging van de beoordelingscommissie dat zij in de repliek van de organisatie geen argumenten heeft gevonden die ingaan tegen de inhoud van het preadvies dient als een loutere stijlformulering te worden afgewezen. De artikelen 2 en 3 van de formele-motiveringswet van 29 juli 1991 worden om die reden geschonden.

8.3. Ook met betrekking tot de houding van het agentschap tegenover haar reactie op het zakelijk advies, betoogt verzoekster dat de overheid zich volledig dient te informeren en zo nodig bijkomende inlichtingen moet inwinnen indien de aanvraag onvolledig zou zijn. Indien de overheid vindt dat zij een analytische begroting nodig heeft om de aanvraag van verzoekster te beoordelen, dan moet zij die opvragen.

Door niet in te gaan op de repliek van verzoekster omdat de inhoud hiervan in de aanvraag zelf diende te worden vermeld, voegt het agentschap een voorwaarde toe aan het decreet zonder juridische grondslag hiervoor.

Het verzuim om de nadere toelichting omtrent de efficiënte controle en besteding van de middelen die verzoekster inmiddels aan de dag legt, nu te onderzoeken, strekt eveneens tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

“Die nadere toelichting van verzoekster is essentieel voor de beoordeling in het zakelijk advies. Het Agentschap gaat immers voort op het werkingsverslag van 2010 en het inspectieverslag van 2010, wat resulteerde in een schrijven van de verwerende partij van 13 april 2011 waarin werd bevestigd dat het saldo van de subsidie 2010 zonder voorbehoud zou worden uitbetaald omdat volgens dit verslag de decretale subsidievoorwaarden correct werden nageleefd. De aanbevelingen die in voormeld schrijven door de Administratie Kunsten & Erfgoed werden gegeven, werden door verzoekster in concrete werkingsregels en procedures vertaald met het oog op een transparant financieel beheer.

Verzoekster heeft overigens hierover gerapporteerd in de nieuwe subsidieaanvraag van 29 september 2011, alsook zeer uitgebreid in de repliek op het zakelijke pre-advies van 29 februari 2012 en ten slotte in het werkingsverslag over 2011 van 30 maart 2012. Verzoekster kan derhalve geen vrede nemen met het feit dat de overheid die relevante informatie pas zal onderzoeken in een latere stadium na de totstandkoming van de bestreden beslissing, derhalve op een volstrekt zinloze wijze, wat de kennelijke onredelijkheid en onzorgvuldigheid van het zakelijk advies en derhalve de bestreden beslissing onderstreept.

De overweging van het Agentschap dat zij geen oordeel kan vellen over de correcte aanwending van de middelen in functie van het artistieke beleidsplan, dient derhalve niet alleen als een loutere stijlformulering te worden afgewezen, maar bewijst bovendien dat het Agentschap de gevolgen op verzoekster afwentelt van het feit dat er wordt nagelaten om een volledig onderzoek aan de subsidieaanvraag van verzoekster te wijden en

waarbij wordt nagelaten om zo nodig bijkomende informatie op te vragen, zoals bijvoorbeeld analytische begrotingen e.d. in de mate dat het Agentschap die zgn. ontbrekende informatie werkelijk als dermate essentieel zou willen beschouwen.

Sterker nog, het Agentschap heeft nagelaten om de door verzoekster bijgebrachte informatie in het kader van de rapportering over de op heden reeds toegekende meerjarige subsidie in rekening te brengen bij de beoordeling van de aanvraag, daar waar in het preadvies door het Agentschap zelf wordt aangegeven dat deze informatie essentieel wordt geacht voor de beoordeling van het dossier van verzoekster meer bepaald aangezien ‘uit een volgend werkingsverslag zal moeten blijken op welke manier MVV werk maakt van sluitende procedures die doelmatige en zuinige aanwending van de subsidie garanderen.’”

Beoordeling

9.1. In beide middelonderdelen stelt verzoekster de weigering aan de kaak, eensdeels, om rekening te houden met de aanvullende informatie die zij in haar schriftelijke reactie op het voorontwerp van beslissing heeft meegedeeld en, anderdeels, om bijkomende informatie op te vragen.

9.2.1. Artikel 85, 5° en 6°, van het Kunstendecreet luiden:

“5° het voorontwerp van beslissing wordt, in het geval van subsidies voor werkingen van ten minste twee jaar, bezorgd aan de aanvrager, die op grond daarvan een schriftelijke reactie kan indienen bij de door de Vlaamse regering aangewezen dienst;

6° de beoordelingscommissie behandelt de schriftelijke reactie van de meerjarige subsidieaanvragen met betrekking tot de kwaliteits- en de inhoudelijke aspecten. De door de Vlaamse regering aangewezen dienst behandelt de schriftelijke reactie met betrekking tot de financiële en beheersmatige aspecten en het geheel van voorontwerp van beslissing.”

9.2.2. De geciteerde bepalingen waarborgen dat de aanvrager een “schriftelijke reactie” mag indienen. Op het eerste gezicht kan daaruit niet worden afgeleid dat het zou gaan om een zekere vorm van beroep.

Verzoekster had zulks bovendien kunnen en moeten weten aangezien het document waarmee een schriftelijke reactie kan worden ingediend, onder punt 7 de volgende “belangrijke opmerking vooraf” bevat:

“Het doel van een schriftelijk gemotiveerde reactie is bijvoorbeeld het rechtzetten van materiële vergissingen of het verschaffen van een of meer feitelijke aanvullingen. Het is geen middel om nieuwe plannen voor te leggen als de oorspronkelijke plannen negatief beoordeeld werden.”

9.2.3. Het valt in de eerste plaats aan de aanvrager toe om binnen de voorgeschreven termijnen een volledige, duidelijke en concrete aanvraag in te dienen die toestaat aan de beoordelingscommissie en het agentschap om vervolgens met kennis van zaken een advies uit te schrijven. Het indienen van een ‘reactie’ kan op het eerste gezicht geen middel zijn om naderhand nog onvolledige, vage aanvragen aan te vullen. De mogelijkheid die een reactie biedt om “materiële vergissingen” recht te zetten of feitelijke verduidelijkingen te geven, lijkt door verwerende partij terecht niet zo verregaand opgevat te worden dat het de aanvrager zou toelaten om het oorspronkelijk aanvraagdossier te ‘regulariseren’ of te ‘optimaliseren’ door er een bijkomende onderbouw aan te verschaffen die er oorspronkelijk in ontbrak.

9.3.1. In haar nota met opmerkingen argumenteert verwerende partij omtrent de vermeend op haar rustende informatieverplichting:

“Art. 6, § 2, van het Besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 creëert weliswaar de mogelijkheid voor de beoordelingscommissies en de administratie om bijkomende inlichtingen te vergaren, doch bepaalt geenszins een verplichting hiertoe, laat staan een verplichting om minder of niet volledige dossiers zelf te vervolledigen.
Dat art. 85, 2°, van het Kunstendecreet het agentschap Kunsten en Erfgoed opdraagt de leden van de beoordelingscommissies alle nuttige informatie ter beschikking te stellen, betekent uiteraard niet dat het agentschap in plaats van de aanvrager diens subsidieaanvraag moet samenstellen of de volledigheid ervan garanderen.”

9.3.2. De Raad van State valt deze zienswijze bij. De aangevoerde bepalingen kunnen *prima facie* niet in die zin worden gelezen dat wanneer de aanvraag door toedoen van de aanvrager zelf onvoldoende inlichtingen bevat, het dan maar de commissie of de administratie is, die bedoelde inlichtingen moet verzamelen. Noch de commissie, noch de administratie moeten het aanvraagdossier in plaats van verzoekster samenstellen of nader onderbouwen.

9.4. Het tweede middel is in de beide onderdelen niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. In het derde middel is schending aangevoerd van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 8 van het Kunstendecreet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* en het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en “machtsoverschrijding”:

“DOORDAT de bestreden beslissing besluit tot het toekennen van subsidies aan organisaties die kennelijk van ondergeschikt belang worden geacht voor het kunstenlandschap, in strijd met de ranking die door de beoordelingscommissie Muziektheater werd vastgesteld;

EN DOORDAT de bestreden beslissing op willekeurige wijze en in strijd met het gelijkheidsbeginsel subsidies toekent aan organisaties die geheel of gedeeltelijke negatief geadviseerd werden op grond van 3 niet voorafgaandelijk bekendgemaakte uitgangspunten, aldus impliciet een relatief gewicht toekennend aan de in artikel 8 van het Kunstendecreet opgenomen voorwaarden voor de beoordeling van de omvang van het toe te kennen subsidiebedrag;

TERWIJL de omvang van het subsidiebedrag dient te worden bepaald op grond van de in het Kunstendecreet opgenomen criteria zoals beoordeeld in de definitieve individuele adviezen over de aanvraag én de ranking van de beoordelingscommissie volgens hun noodzaak en belang voor een gezond functionerend, evenwichtig en divers samengesteld kunstenlandschap;

ZODAT de verwerende partij in de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt en machtsoverschrijding pleegt.”

10.2. Een eerste schending van het gelijkheidsbeginsel bespeurt verzoekster in de wijze waarop de musicaldossiers door de beoordelingscommissie werden onderzocht:

“In de nota ‘Motivering ranking door beoordelingscommissie’ wordt vreemd genoeg – en de redenen hiervan blijven voor verzoekster onbekend – aangegeven dat de musicaldossiers apart werden besproken en dat het bedrag dat naar de musicaldossiers gaat, apart is toegewezen: [...]”

De beoordelingscommissie muziektheater heeft er kennelijk voor gekozen om de musicaldossiers met het oog op het opstellen van de ranking als een afzonderlijke subrubriek van de subsidievorm muziektheater te behandelen. De afzonderlijke behandeling wordt nochtans niet doorgetrokken in de opmaak van de uiteindelijke ranking, waarin de subrubriek musicals alsnog binnen de overige aanvragers van de categorie muziektheater worden ondergebracht. De keuze voor een globale ranking is vervolgens – zoals blijkt uit de motivering van de beoordelingscommissie muziektheater – niet vertaald in een globale verdeling van de subsidies in functie van de bekomen ranking aangezien het bedrag dat eventueel naar musicaldossiers zou gaan, apart werd toegewezen.

De beoordelingscommissie vestigt op die manier een onderscheid in behandeling van de 14 aanvragers van een meerjarige subsidie binnen de sector Muziektheater zonder redelijke verantwoording, zeer in contrast met de herhaaldelijke bevestiging van de verwerende partij dat alle aanvragers een volledig gelijke behandeling krijgen binnen de lopende procedure. De afzonderlijke behandeling van de musicaldossiers wordt immers niet vertaald in een afzonderlijke subrubriek binnen de ranking. De globale ranking wordt op zijn beurt beïnvloed door het feit dat in het kader van de afzonderlijke beoordeling van de musicaldossiers werd uitgegaan van een apart toegewezen bedrag dat eventueel aan de musicaldossiers zou worden toegekend, daar waar uit de motivering van de beoordelingscommissie blijkt dat voor het voorgestelde budget werd uitgegaan van ‘de in 2011 aan de organisaties binnen muziektheater toegekende som verminderd met het percentage dat werd gereserveerd voor projectsubsidies en in functie van de te realiseren verschuivingen tussen de commissies (en sectoren)’.

Verzoekster stelt vast dat de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet worden geschonden.”

10.3. Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij als achtste in de ranking staat, “terwijl Compagnie KAiET! als 9de in de ranking wordt vermeld en aan haar wel een subsidie van 150.000,00 EUR wordt toegekend voor de periode 2013-2014. Enige motivering voor deze conclusie ontbreekt”.

10.4. Volgens verzoekster is het ook kennelijk onredelijk om haar geen subsidies toe te kennen, terwijl er aan drie lager gerangschikte kandidaten wel subsidies worden toegekend:

“In casu werd verzoekster in de ranking van de beoordelingscommissie als 8ste gerangschikt, waardoor zij kennelijk (zelfs met haar negatief zakelijk advies en positief artistiek advies) belangrijker wordt geacht voor het cultuurlandschap dan de organisaties die als respectievelijk 9^e, 10^e en 12^e werden gerangschikt en aan wie in de bestreden beslissing uiteindelijk wel subsidies worden toegekend. De bestreden beslissing motiveert niet

waarom aan een organisatie die beduidend minder belangrijk wordt geacht voor het cultuurlandschap in casu ondanks een negatief artistiek advies toch subsidies worden toegekend, terwijl aan verzoekende partij de subsidie wordt ontzegd.

In strijd met het gelijkheidsbeginsel, de bepalingen van artikel 8 van het kunstendecreet en de ranking van de beoordelingscommissie wordt bovendien ten onrechte en zonder voorafgaande bekendmaking een doorslaggevend belang gehecht aan 3 uitgangspunten om alsnog organisaties die een (gedeeltelijk) negatief advies hebben ontvangen te bevoordelen ten nadele van organisaties die door de beoordelingscommissie als meer noodzakelijk voor het cultuurlandschap werden gerangschikt.

Op grond van deze ‘uitgangspunten’ werden in de bestreden beslissing uiteindelijk alsnog subsidies toegekend aan 13 organisaties die hetzij een negatief artistiek advies (cf. Les Film du bord de mer vzw, Ku(n)st vzw, Hasselt vzw, Theaterwerkplaats Rataplan vzw, Handelsbeurs, Jazz en Muziek vzw, Ey vzw, Alden Biesen Zomeropera vzw, De Maan Figurentheater Mechelen vzw, Luxemburg vzw, en Theatermaekersgroep De Queeste vzw), hetzij zelfs een dubbel negatief advies (Muziekcentrum Dranouter vzw en Theater aan de Stroom vzw) hebben ontvangen, daar waar aan verzoekende partij ondanks een positief artistiek advies geen subsidies worden toegekend.”

Beoordeling

11.1. De Raad van State ziet vooralsnog niet de relevantie van de *sub* 10.2 bedoelde grief die verzoekster beoogt aan te brengen. Zoals hiervóór is gebleken, weet verzoekster zich geconfronteerd met een negatief advies van het agentschap Kunsten en Erfgoed waaromtrent de Vlaamse regering beslist heeft een doorslaggevend karakter aan te geven. Een al dan niet hogere rangschikking door de beoordelingscommissie zal aan dat uitgebrachte negatieve advies op het eerste gezicht niet veel veranderen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoekster van een verkeerd uitgangspunt vertrekt. De rangschikking of ‘ranking’ geeft niet aan dat in volgorde van rangschikking subsidies zouden moeten worden gegeven. Het is ook geen decretaal criterium. Het is enkel een inschatting, door de beoordelingscommissie, van het belang van de organisatie in het kunstenlandschap of, naar de bewoordingen van het draaiboek:

“Het is niet per definitie zo dat het beste dossier automatisch de ‘hoogste’ plaats in de ranking moet krijgen. De commissies gaan er niet van uit dat er

überhaupt een absolute schaal of kwaliteitsvergelijking mogelijk is voor vaak erg diverse types van organisaties. De ranking ordent echter wel de positief beoordeelde aanvragen volgens hun noodzaak en belang voor een gezond functionerend, evenwichtig en divers samengesteld kunstenveld. Daarbij speelt de kwaliteit van de individuele aanvragen uiteraard een belangrijke rol, maar dit is niet de enige bepalende factor voor de plaats in de ranking. [...] De ranking is één van de elementen van het eindadvies dat aan de minister wordt overgedragen – indien de minister meer of minder middelen ter beschikking heeft dan verwacht voor de sector, kan hij of zij de prioriteitenlijst van de commissie ter hand nemen.”

De rangschikking is alleszins slechts één van de beoordelings-elementen waar verwerende partij bij haar eindbeslissing rekening mee houdt en dan nog, zo lijkt, een element van ondergeschikt belang. Verzoekster toont in dat verband zelfs niet aan dat een andere werkwijze haar een betere rangschikking zou hebben opgeleverd. Evenmin toont zij aan dat haar rangschikking voor verwerende partij van aard moest zijn om aan het zakelijk advies minder gewicht te geven dan is gebeurd.

11.2. Wat de behandeling van de andere aanvragers betreft, laat verzoekster het blijkbaar aan de Raad van State over om zelf op zoek te gaan in het administratief dossier wie de lager gerangschikte aanvragers zijn; zij laat immers na ze te benoemen.

Welnu, voor zover de Raad *prima facie* kon nagaan, hebben de in de rangschikking als 9 en 10 geplaatste organisaties, anders dan verzoekster betoogt, zowel een artistiek als een zakelijk positief advies gekregen (KAiET!, ranking 9; Pantalone, ranking 10). Een vergelijking met die organisaties is derhalve niet volledig mogelijk aangezien verzoekster niet over dergelijke dubbele positieve advizing beschikt. In ieder geval mag er uit worden geconcludeerd, zo lijkt, dat de beslissing om die organisaties dan toch wel te subsidiëren niet onredelijk is, gelet op de adviezen waarover zij beschikken.

Anders is het voor de organisatie vzw Alden Biesen Zomeropera (ranking 12), die een negatief artistiek advies kreeg maar wel een positief zakelijk advies. Daarover lijken evenwel in de toelichting bij de bestreden beslissing de

redenen te zijn gegeven waarom verwerende partij van oordeel is toch subsidies te verlenen:

“Het jaarlijkse openluchtfestival brengt zowel een hoofdopera als een kinderoopera op een drempelverlagende manier naar het grote publiek en trekt over de korte tijdsspanne van het festival jaarlijks meer dan 10.000 bezoekers. Het festival heeft lokale en regionale uitstraling en aandacht voor kansen voor jonge zangers en muzikanten. De organisatie slaagt erin om met een beperkte input aan subsidiemiddelen een maximum aan resultaat te behalen.

Op basis van deze argumenten en mijn argumentatie onder 4.2. wijk ik af van het artistieke advies en stel voor de periode 2013-2016 een subsidiebedrag voor van € 100.000,00.”

Verzoekster ontkracht niet dat de voormelde elementen passen in de aanvullende beoordelingscriteria die werden vastgesteld in het besluit van de Vlaamse regering van 20 oktober 2006 ‘houdende bepaling van aanvullende beoordelingscriteria ter uitvoering van artikel 8, § 2, van het Kunstendecreet van 2 april 2004’. Zij beweert niet, dat zij op die gronden óók aanspraak kan maken op een zelfde goedgunstige beslissing.

11.3. De overige door verzoekster met name genoemde begunstigden zijn in andere disciplines van het Kunstendecreet te situeren en werden bijgevolg door andere commissies beoordeeld. Zoals verwerende partij opmerkt, heeft zij voor elk van die dossiers een specifieke motivering neergeschreven waarom zij niettegenstaande een negatief advies telkens *in concreto* gemeend heeft om toch een subsidie toe te kennen. Verzoekster geeft aan die motieven niet de minste aandacht. In die omstandigheden is, al zeker in het kader van een schorsingsprocedure, het verwijt van ongelijke behandeling niet meer dan een ongefundeerde bewering.

11.4. Het derde middel is niet ernstig.

VII. Conclusie

12. Geen van de aangevoerde middelen is ernstig. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van

de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 12 februari 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Geert Van Haegendoren